

NGƯỜI NỮ TÙ BINH

Phan Nhật Bắc

- Đây chỉ là chuyện nửa thật nửa hư cấu, mọi sự
trùng hợp tác giả không chịu trách nhiệm Thanks

Năm 1972 chúng tôi bỏ chạy từ thành Đất Pha khi Nhảy Dù rút ,Bệnh viện 2 Dã chiến Kon Tum không ai yểm trợ về mặt phòng thủ ,phía Bắc trống trải không có Đơn vị bạn án ngữ .

Cục Quân y đồng ý để chúng tôi di tản , tất cả thương bệnh binh đều đưa về Quân y viện Quy Nhơn ,không có chuyện thương binh bị bỏ lại và bị Bắc Quân giết như các ông Nhà văn của Sư Đoàn 23 viết sau này ra Hải ngoại dù rằng tôi đã phản đối lối viết vô trách nhiệm này .

Sau khi ổn định tại Bệnh viện Dân y, không biết ông Sĩ quan Quản lý thù hằn Văn thế nào một buổi sáng tập hợp điểm danh vừa xong vừa về trại Sĩ quan thì cái sự vụ lệnh chuyển về Tiểu Đoàn 22 Quân y nằm trên bàn, Văn tá hỏa cầm Sự vụ lệnh chạy lên phòng Sĩ quan quản lý thì ông chưa đến.

Văn chạy sang phòng Chỉ huy Trưởng ông bác sĩ Nguyễn hoa Lân hỏi lý do tại sao ?

Ông ngược mắt nhìn Văn xong trả lời

-Bệnh viện có lệnh tăng phái Sĩ quan trợ y và Y tá cho Sư Đoàn 22 một thời gian.

-Tại sao là tôi ?- Anh tôi vừa mới chết trận đã đưa giấy khai tử cho phòng Nhân viên ít nhất tôi cũng có quyền ưu tiên để chọn chứ Bác sĩ .

-Anh khiếu nại hãy về cục Quân y khiếu nại, gần nhất liên đoàn 72 Quân y gặp ông Bác sĩ Phạm Gia Tự khiếu nại, cầm tờ Sự vụ lệnh không có được một ngày nghỉ, với con dấu Khẩn.

Văn muốn nổi khùng, nhưng nhà binh Văn được tôi luyện thi hành trước khiếu nại sau ,cả đám 7 người từ Kon Tum bắt xe đi Quy Nhơn về bộ Tư lệnh Sư Đoàn 22 đóng tại cầu bà Di ngã 3 Phú Tài, đi tìm nơi đồn trú của Tiểu Đoàn 22 Quân y để trình Sự vụ lệnh, ông bác sĩ Thiếu tá Tiểu Đoàn Trưởng 22 Quân y ngồi bành chộc trong căn phòng có máy lạnh rì rì, nhìn Văn nói

-Đại đội Quân y của Trung Đoàn 42 đang cần Sĩ quan Trợ y Hành quân tại Bồng Sơn. Ông muốn chờ trực thăng vào vùng hay theo xe tiếp tế thuốc men tùy ông, nhìn ông Bác sĩ Tiểu Đoàn trưởng Quân y tên Truyền ,Văn nhậu không vô các ông chỉ ưu đãi các ông Bác sĩ cùng trường Y khoa còn Sĩ quan Trợ y chỉ là thứ yếu.

-Mẹ Sĩ quan trợ y là nghề bạc nhất của ngành Quân y được lấy từ các khoá Sĩ quan hiện dịch đầu cao muốn về Quân y hay từ trường Cán sự y tế đồng hoá lúc động viên .Văn thì từ Thiếu Sinh Quân chọn sang, phải chi hẳn chọn ngành Hành Chánh Quân y thì không có cái cảnh lợi ruộng đi theo Đại Đội Quân y như một Sĩ quan Trung Đội trưởng.

Văn chột đâm ra hôi hận phải chi hẳn theo bạn bè chọn lính thứ dừ chết cũng oai

Chiếc trực thăng đáp vội xuống sân bộ Tư lệnh ông Tư lệnh Phan Đình Niệm vừa thay ông Lê Đức Đạt mất tích tại Dakto, đi xuống như một cơn gió ông khỏi cần nhìn đám lính lính nhỏ nơi sân

Văn được lệnh nhào vào máy bay trực chỉ Bồng Sơn.

Bên dưới Quận Bồng Sơn giáp ranh đèo Bình Đê .Quảng Ngãi, chiến trận đã tàn những ngọn dừa cháy nám tàu lá dừa rủ xuống từ trên không nhìn như mái tóc của một thiếu nữ bị cháy xém,

Mẹ giờ này mà hấn còn mơ mộng, nhảy xuống Trực thăng Văn tìm đến ông Bác sĩ Đại Đội trưởng Quân y trình diện.

Ông mình trần trụi trực đang ngồi trên chiếc xe Dodge cứu thương phì phà khói thuốc nhìn về hướng ngôi làng đang còn bốc khói.

Khỏi cần nhìn Văn ông phang ngay.

-Ông đi vô hướng đó giúp y tá Đại Đội băng bó tạm thời làm phẫu thuật nhỏ nếu cần, tôi vừa nơi đó ra nhanh lên,

Văn không kịp nói gì thì ông quăng cho Văn một ba lô dụng cụ Y khoa và thuốc men cùng cây Colt 45 Văn nhận rồi ném cây súng trở lại

-Đm tôi đéch cần thứ này Bác sĩ để tự sát à ? Văn nói

Ông Bác sĩ không ngờ hấn văng tục với ông ! nhìn Văn rồi hỏi

-Ông từ Thiếu Sinh Quân tình nguyện sang Quân y?

Văn gật đầu, ông nói - Tôi cũng từ đó ra đây, nghe ông nói Văn dịu lại.

Đến nước này Văn xung trận như con bò tót, chạy băng qua cánh đồng thì tiếng các cù vang lên ông Hạ sĩ y tá đổ gục phía trước mặt hấn

Văn nhào xuống mương kéo anh ta theo viên đạn xuyên nách qua lên phổi máu chảy thấm lớp áo, đôi mắt đờ đẫn nhìn Văn môi mấp máy

-Cứu tôi

Máu và bọt trào ra, Văn chích vội một mũi penicillin và Demerol cùng mũi ngừa (Tetanus) viên đạn xuyên qua từ phải sang nách trái.

Thùng một lỗ lớn phía bên trái gần Tim, thì phía sau chiếc xe Dodge cùng ông Bác sĩ Đại Đội trưởng biến mất đôi mắt Văn vụt ứa máu, hấn cúi xuống vác ông Y tá cùng Đơn vị với hấn vừa bị đi ra trận đã bị đạn Văn không còn sợ hãi những viên đạn bắn tia đến từ đâu nhiệm vụ hấn là cứu ông bạn cùng chung số phận, về đến bìa đường chiếc Jeep Ambulance chạy tới Văn chuyền vội cho anh ta chai Dextrose 5% chích thêm mũi Vitamin K xong Văn an tâm khi chiếc xe cứu thương hú còi chạy

Ông Bác sĩ Đại đội trưởng đứng sau lưng Văn tự bao giờ nhìn hấn ông nói.

-Anh can đảm lắm.

-Tôi không làm ai làm Bác sĩ nói xong Văn trở về phòng tuyến trước mặt.

Tên việt cộng bắn sẻ bị toán kinh binh đi đầu phát giác hấn núp trong bông cây Dừa với cây CKC bị bắn chết lôi xác ra quăng nằm vắt vẻo trên bờ ruộng mắt mở lớn, nghe răng với vết đạn chi chít.

Văn quay mặt đi khi thấy khuôn mặt còn non nớt của hấn, trong lòng không một chút xúc cảm .

Theo chân Tiểu Đoàn vào ngôi làng thật trù phú nhưng nổi tiếng là Việt Cộng.

Lính đi múc nước nơi giếng bị dân xô xuống giếng là chuyện thường, hay những cô gái đẹp gạ tình dẫn vào sau nhà giết chết ngọt xót bằng cái rựa chặt Dừa bén ngọt,

Con gái nơi này trắng đẹp nhưng âm hộ không lông như ngọn đồi khô cháy, Văn chẳng hiểu vì phong thổ hay lý do nào khác, nơi cuối làng có một

Ngôi nhà ngói khang trang một cô gái đang hong tóc bên khung cửa, Văn nhìn không ngờ nơi khi ho cò gáy này có người đẹp như vậy;

Văn đi qua không nhìn lại biết đâu một cái bẫy giăng ra của tụi Du kích, một ông Sĩ quan cao ráo đi vào thả dê, thì có lệnh bung ra lục soát tin Tình báo nói có một Bệnh xá của VC lớn nơi này.

Một khu rừng Tre nhỏ có lẽ Việt cộng trồng ven làng lính Sư Đoàn tìm ra một căn hầm bí mật, có lỗ thông gió kéo dài về hướng biển không ai dám chun xuống trên này cứ động lựu đạn cay xuống thì bên dưới vài cánh tay nhô lên đầu hàng.

-Đừng bắn! đừng bắn! chúng tôi đầu hàng 3 tên Việt Cộng mặc đồ Chính quy mặt mũi đầy nước mắt chui lên

-Còn ai không ?

-Dạ còn, đây là Bệnh xá Trung Đoàn còn bệnh nhân bên dưới .

Toán lính chui xuống mùi hôi thối nồng nặc xông lên Văn lảng tránh vì không phải nhiệm vụ của Văn tất cả được đem lên thêm 17 người què quặt có một nữ bị sốt nặng,

-Mình có giữ Tù Binh không Thiếu tá?

-Để tôi liên lạc về Trung Đoàn xem

-Nếu không thì cho xuống lại hầm bí mật xong tổng lựu đạn xuống

Mấy tên Tù Binh gốc Bắc lạy như té sao, khi nghe ông Thiếu tá nói

Văn đi lại người nữ Tù Binh nhìn kỹ một khuôn mặt trái xoan da vàng bệch mờ mắt nhìn Văn cầu cứu hỏi

-Anh là Bác sĩ?

-không tôi là Sĩ quan Trợ Y.

-Anh cứu em! em là Y sĩ vừa đi B được 1 năm thì bị sốt nặng nằm tại Bệnh xá này.

Văn bắt mạch và chích cho cô ta một mũi thuốc khỏe, cho đi chuyển ra ngoài nói

-Cô này là Y sĩ

Thì có lệnh đem hết Tù binh ra bìa làng trực thăng đến di tản

-Các anh không giết chúng tôi chứ ?

Tên Việt Cộng cao cấp nhất hỏi

-Không! các anh được đem về nơi an toàn

Văn đến bên cô Y sĩ nói

- Cô sẽ được máy bay chở về Quân y viện Quy Nhơn có dịp tôi ghé thăm tên tôi là Văn hẳn chia bằng tên ngụy trang ra cô gái ráng nhìn khẽ mỉm cười hàm răng trắng và đều như hạt bắp .

Tất cả rút lui khi trực thăng đi tản hết đám Tù Binh và vũ khí của Việt cộng được phát giác, về ngang qua căn nhà có người đẹp ông Sĩ quan của ban 3 vẫn đứng bên khung cửa tán gái.

Thì một tiếng cắc cù vang lên ông gục xuống bên khung cửa đầu vỡ toang, tiếng súng nổ xối xả bắn vào rừng dừa trước mặt nơi phát ra tiếng súng .

Y tá Đại đội cùng Văn lom khom chạy vào ông Trung úy chết không kịp ngáp.

Nhìn xác ông cũng còn trẻ cỡ Văn , thì cô gái Mỹ nhân kế mặc bộ đồ lụa trắng biển dạng, lính bung ra truy kích ông Tiểu Đoàn trưởng mặt banh ra, chửi

-Đù mẹ chết lãng nhách khi nhìn vào cái xác ông Sĩ quan dưới quyền

-Tôi đã cảnh cáo mà không nghe mẹ họ đồ mê L

Văn cười nói - L .Ai mà không mê Thiếu tá .

-Còn ông nữa tôi thấy ông để ý con Y sĩ Việt Cộng rồi đó.

Văn làm thinh đi về hướng Đại Đội Quân y nơi có ông Bác sĩ đại đội hứa cho Văn hai ngày phép về Quy Nhơn thăm ông bạn cùng Đơn vị bị bắn tĩa không biết sống chết ra sao?

Thì hướng bờ biển một chiếc ghe nô máy chạy ra khơi có cô gái tóc dài phun khói mịt mù. Đạn M79 và M16 ly bắn theo nhưng chẳng trúng

Tiểu Đoàn rút về hậu cứ sau cuộc hành quân tổn thất nhẹ, mang theo xác

Ông Sĩ quan ban 3

Văn được 2 ngày phép về Quy Nhơn vô Quân y viện Quy Nhơn nằm cạnh biển xuống phòng Hồi sinh thăm Hạ sĩ Y tá Sáu người bị đi cùng Văn từ đơn vị gốc .

Ông đã tỉnh nhìn Văn cười khô héo nói

-Không có ông tôi chết rồi, nước mắt ông ứa ra

-Tụi mình bị ông Linh sĩ quan Quản lý lên bản Phong Thần cho ông Bác sĩ Lân lùn ký đày ra đây tôi hận vô cùng Văn nói

-Mình là con ghẻ tụi nó cho vào chỗ chết. không có phụ cấp tiền Hành quân chắc vài tháng nếu còn sống sẽ được trở về Đơn vị cũ.

-Anh nhân vợ anh chưa ?

-Dạ rồi có lẽ mai bà xuống

-Thôi! anh nằm dưỡng bệnh tôi qua khu Nội thương

Qua khu Nội thương 2 Văn đi tìm cô bé Y sĩ Việt cộng không gặp thì ông Bác sĩ trưởng khu nói

-Con bé Việt Cộng đang nằm phòng đặc biệt có Quân Cảnh gác cuối hành lang, Văn cảm ơn chào ông đi về phía nơi ông nói vừa đến định đi vào thì có tiếng nói lớn

-Thiếu úy-Anh có nhiệm vụ gì ở đây không ? Người Quân Cảnh hỏi

-Tôi là người đưa cô ta lên phi cơ tản thương từ Bồng Sơn tôi muốn thăm cô ta.

-Không được! anh phải có giấy của Quân Cảnh Tư Pháp mới được thăm .

Nghe tiếng người lao xao ông Bác sĩ khu đặt biệt nhận ra Văn bèn kéo vào phòng bệnh chỉ Văn giường rồi đi ra, Văn tần ngần nhìn người nữ Tù Binh đang chuyển Dextrose khuôn mặt hơi tái xanh nhưng bớt vàng da, cô gái mở mắt nhìn mừng rỡ

-Anh Văn em mừng quá anh đến thăm em

Văn nói -Cô an tâm dưỡng bệnh Ngụy chúng tôi có trái Tim nhân hậu và tình người

-Anh biết số phận em ra sao không?

-Tôi không biết ! có thể bị giam lâu chờ trao trả,,hay là cô xin Hồi Chánh là hay nhất

-Anh ơi! em mà Hồi Chánh là ba em ngoài Bắc bị hạ tầng công tác ngay thì ra cô này có Cha Cán bộ gốc.

Vừa nói chuyện thì Quân Cảnh Tư pháp và An Ninh Quân đội đến

Văn lui ra ngoài để họ làm việc. Hắn lang thang xuống Câu lạc bộ ăn trưa xong mua một ly sữa cho cô gái về lại căn phòng đặc biệt thì Quân Cảnh Tư pháp hỏi Văn

-Cô nữ Tù Binh muốn Hội Chánh cần bảo lãnh theo diện đoàn tụ hôn nhân với anh, anh tính sao?

Văn ngần người mọi chuyện đến quá nhanh cô này liệu thật hẳn trở vào phòng hỏi

-Cô suy nghĩ kỹ chưa? Tôi sẵn lòng giúp cô.

-Em đã suy nghĩ kỹ chứ ra nhà tù Phú Quốc em sợ lắm

-Cô bị tuyên truyền nhà tù Phú Quốc theo quy chế Tù Binh của Liên Hiệp Quốc đối xử Nhân đạo dù VNCH không ký vào Hiệp định này.

-Thôi em xin Hội chánh về với anh.

-Văn choáng váng khi nghe cô nữ Tù Binh nói

Nhìn thật lâu trong ánh mắt đen buồn Văn chợt đắm mình trong đôi mắt đó rồi gật đầu không ngần ngại.

Văn còn 24 giờ để về Đơn vị, hắn sang đồn Quân Cảnh Tư pháp và An ninh Quân đội ký một đồng giấy tờ, ông Đại úy An ninh Quân đội nhìn Văn nói.

-Anh bốc đồng tuổi trẻ các anh giống tôi ngày xưa thích là làm mà con bé đó đẹp đấy chứ! Tôi chuyên hồ sơ về cục An Ninh Quân đội họ sẽ quyết định nhanh nhất là một tuần thôi anh về đi.

Lang thang trên đường Võ Tánh nhận nhip tìm lại cảm giác lúc trước, xong hắn trở về Quân y viện Quy Nhơn xuống phòng đặc biệt thì người Quân Cảnh đứng gác không còn đi vào bên trong cái giường nơi cô bé Y sĩ nằm trống không.

Cô nữ Y sĩ Việt Cộng người ta đem đi đâu mất Văn hụt hẫng, thì ông Bác sĩ Tâm đi ra nói

-Quân Đoàn cho người xuống với cô vấn Mỹ đem đi rồi, sau khi họ xác nhận lời khai và danh tính ông bố cô bé là Cán bộ cấp lớn ở Bộ y tế Bắc Việt,

Nghe xong Văn hơi thắc mắc con Cán bộ cấp lớn mà phải đi B nhưng sau này mới biết họ đi B thi hành Nghĩa vụ một năm rồi trở lại trường học đa số là họ xung phong.

Văn trở về Đơn vị dự thêm mấy cuộc Hành quân cùng Đại đội Quân y của Sư Đoàn 22 suýt mất mạng vì bắn Tia của Việt cộng.

Trình sát Sư Đoàn nhảy vào vùng Việt Cộng thanh toán tụi bắn Tia đem về vài cây CKC bá đở và các nhánh cây hình chữ V dùng để ngắm bắn chằng càn kính ngắm hể con mồi lọt vào khung chữ V là mất mạng khó thoát.

Chúng bắn không khi nào trật Văn thoát nạn hai lần. khi lò mò về phía con suối cạn tắm, Văn vừa bỏ cái ba lô xuống thì một cái bực cái ba lô lủng một lỗ lớn cái ba lô văng ra, tiếng cắc cù theo sau,

Văn nghe được tiếng nổ là vì hắn không trúng đạn, tên bắn Tia chỉ bắn một phát rồi trốn ngay sợ bị lộ, tên này bắn hơi tề nếu không Văn chết ngắt

Văn chạy theo hình chữ Z thực mạng, từ đó về sau hắn không dám mò ra bờ suối hay ven con đường làng, tuyệt đối không dám la cà khi vào vùng Hành quân nơi Bình Định.

Về hậu cứ của Sư Đoàn Văn vừa từ Câu lạc bộ bước ra đến phòng Nhân viên để hỏi hồ sơ lương của mình đã chuyển về chưa ,thì gặp ông già Văn đang ngồi hút thuốc nơi gốc cây Khuynh diệp.

-Trời ba làm gì nơi này ?

-Ừa sao con ở nơi này ?

-Con biết phải về đây chưa biết chừng nào về lại Bệnh viện cũ còn ba sao ra đến nơi này ?

-Ba ra đây khiêu nại tiền tử tuất của Anh Tám mà đến giờ chưa truy lãnh được,

-Để con dắt Ba vào gặp trưởng phòng Nhân viên xem sao? ba chờ lâu chưa?

-Từ sáng ba đã ngồi đồng nơi này chẳng ai hỏi han gì cả ;

Văn dẫn ông già vào phòng Nhân viên nhờ lục hồ sơ của Anh mình

Ông Sĩ quan trưởng phòng Nhân viên lo về hồ sơ tử tuất của Sư Đoàn lục hồ sơ xong nói

-Cậu nói ba cậu về khi nào có giấy báo của phòng Nhân viên Sư Đoàn thì ra đây hồ sơ đã gửi đi chắc vài tháng mới có

-Anh tôi chết sốt rét quy trách cho công vụ mà sao lâu quá vậy Đại úy ? Văn hỏi

-Mẹ ông về phòng Tổng quản trị ở Sài Gòn mà hỏi đừng nói giọng đó với tôi ông Đại úy nói với giọng không vui .

Văn muốn nổi nóng ,nhưng ông già nói

-Thôi con để ba về cho kịp chuyên xe đi Nha Trang

Văn móc hết tiền còn mười ngàn lương tháng rồi chưa xài hết đưa cho ông già

-Con đưa hết rồi tiền đâu xài ?

-Con sắp có lương tháng này để con đưa ba ra bến xe Phú Tài về Nha Trang

Hai cha con đi xe ôm ra bến xe, nhìn ông già cao lêu nghêu đi giữa cái nắng cháy da Văn thấy lòng mình thất lại không biết tiền tử Anh mình ra sao chắc ba chờ dài người luôn , lòng Văn bỗng muốn nổi loạn

-Con ráng giữ mình năm xui tháng hạn Tử vi mà có phục binh ,triệt, tuế phá năm này ráng tu nhân tích đức nghe con

Ông già lúc nào cũng căn dặn con cái như vậy nghe riết Văn đâm ra chán

Chiếc xe đồ phun khói mịt mù tiễn ông già về Nha Trang Văn quay lại đơn vị lên ban Quân lương hỏi lương thì có tháng này, hấn lãnh tiền về ra phố ngay .

Ra bờ biển kê chai Napoleon, vài con sò huyết khui chai rượu độc ảm thì cô chủ quán đến bên bàn ngồi chung vì quán đang vắng

-Thiếu úy sao ngồi độc ảm một mình dậy nầu đâu?

-Bạn bè bạn hành quân cô ơi ! -Tôi vừa thoát chết về đây nên nhậu cho quên đời Chủ quán một thiếu phụ cũng có chồng Sĩ quan Sư Đoàn 22 Trung đoàn 47 đang vào An Lão đụng với Sư đoàn 3 sao vàng của Bắc quân mấy hôm nay

-Làm người cô phụ chờ chồng nhiều đêm em nghe như có tiếng chồng em về báo mộng là Anh ấy đã chết .

-Đừng nghĩ quẩn nhưng nói cho cùng những người đi chinh chiến biết ai còn sống để về cô làm với tôi một ly

-Không! em không nhậu vì còn phải bán buôn ,em tách sò cho Thiếu quý được rồi bộ chưa có ghê nào sao ông ?

-Anh là Quân y ?

-Sao cô biết ?

-Con rần đen ngụy trang nè

Bàn tay người thiếu phụ, đưa lên ngực áo Văn chột nghe như có một luồng điện ánh mắt người cô phụ chột sáng lên như vì sao trên bầu trời đêm nơi bãi biển, nàng chột thờ dài rồi đứng lên bên trong có tiếng khóc trẻ thơ .

Hết chai rượu Văn gục đầu ngủ trên cái bàn nơi góc dương liễu đến khuya choàng dậy thì thấy mình nằm trong căn phòng ai đó đắp lên cho hắn một tấm chăn khai mùi nước đá trẻ con bên ngoài gió biển và tiếng sóng rì rào Văn choàng dậy nhìn đồng hồ đã 5 giờ sáng

Phía sau bếp người thiếu phụ đã dậy pha sữa cho đứa bé lên 1 còn đang say ngủ trong chiếc nôi tre

-Dậy chi sớm Thiếu úy? uống nguyên cả chai Napoleon say mềm không thanh toán tiền nên tôi giữ ông lại .

-Sao cô không lục túi lấy tôi vừa lãnh lương mà .

-Anh khách quen mà đâu làm như dậy được ;

-Cô không phải dân Quy Nhơn

-Dạ em dân Kon Tum

-Cô ở đâu ? nơi Kon Tum

-Em dân Phương Hòa

Văn làm thinh không hỏi thêm và không nói mình làm tại Bệnh viện Dã chiến Kon Tum

-Anh biết Phương Hòa ?.

-Lúc Trung Đoàn tăng phái lên đó có ghé Phương Hòa ăn trái cây .

Trời đã sáng Văn thanh toán tiền xong nhìn người thiếu phụ đang pha cà phê cho mình

-Uống cà phê đi sớm mà nói xong nàng đứng dậy đến bên Văn mùi đàn bà, mùi nước đá trên chiếc chăn mùi rượu làm Văn choáng váng ,ôm vội tấm thân nóng hỏi người đàn bà lịm dần trong đôi tay Văn nàng nói

-Em thèm ,em đang thèm đàn ông Anh ơi chồng em đi lâu quá .

Bàn tay Văn thám thính như chiếc máy bay bà già trên đồi núi thiếu phụ, chột tiếng khóc của con bé òa lên Văn chột tỉnh buông vội đôi tay, bàn tay còn hơi nóng của thân thể cuồng nhiệt đầy ham muốn của giống cái và giống đực đang mùa động cồn bên ngoài tiếng mèo cái vang lên ghê rợn

-Thôi mình không thể làm chuyện này chào cô

Đưa tay gỡ đôi tay bạch tuộc của thiếu phụ Văn thoát ra cánh cửa khép hờ để lại tiếng thờ dài sau lưng của người đàn bà .

Sau hơn ba tháng bị đày đi Sư Đoàn 22 đám Văn được lệnh trở về Đơn vị cũ,ông Bác sĩ chỉ huy trưởng và ông Sĩ quan Quản lý đã bị thuyên chuyển.

Theo lệnh của cục Quân y thì các quân nhân vắng mặt không lý do lúc chiến trận năm 1972 thì mới bị phạt đi Sư đoàn 22, còn Văn không đào nhiệm mà bị đày đi thật bất công có người khiếu nại với cục Quân y, nên Liên đoàn 72 Quân y gửi Công điện đến Tiểu Đoàn 22 Quân y gọi những người bị đi về thật hú hồn Văn rất sợ bị bắn Tia

Ông Sĩ quan ban ba của Tiểu đoàn bị bắn Tia nơi khung cửa vì dê gái.

Văn bị bắn Tia vì tình yêu này sinh với cô Tù binh Việt Cộng cho đến ngày gần ký Hiệp định ngừng bắn. Văn mới nhận được thư từ chối của cục

An Ninh Quân Đội bác đơn bảo lãnh Tù Binh và bị ký ba ngày trọng cấm, vì lý do liên hệ với Tù Binh địch không có lệnh của cấp trên và vi phạm Huấn lệnh Quân sự, ông Sĩ quan phòng nhân viên kẹp giấy phạt vô hồ sơ Quân bạ của Văn nói.

-Mẹ ông mê L bị phạt lẳng nhách ông mang một mai mút chỉ, ra khỏi phòng Nhân viên nhìn bóng mình đổ dài theo con đường sỏi đá.

Văn chẳng biết mình tội gì ? Vi phạm huấn lệnh quân sự? Yêu kẻ thù là Vi phạm huấn lệnh Quân sự? Văn bỗng cười vang như thằng mát dây, ông Thượng sĩ già trưởng trại Sĩ quan nhìn hấn lắc đầu.

Bên tai Văn dường như tiếng súng bắn Tia vẫn còn vang đâu đây của buổi trưa Hè nắng như lửa đốt nơi Bồng Sơn .

Con đường Phan Đình Phùng không một bóng người tiếng ve kêu náo ruột trên hàng thông già ven đường.

Văn nhớ đến người nữ Tù Binh không biết bây giờ ở đâu?

Cuộc tình vừa chớm nở rồi vụt tan đi như trong giấc mơ, đá nhẹ hòn sỏi rơi xuống triền dốc chợt nghĩ đến phận mình tương lai mờ mịt phía trước.

Sống và chết trong vùng lửa đạn này biết ngày mai sẽ ra sao? thôi hãy vui mà sống.

Tháng 3 năm 1975 Kon Tum bỏ ngõ Văn lúc này đã về Nha Trang làm tại Quân Y viện Nguyễn Huệ năm 1974 sau khi miền Nam mất câu chuyện cô Tù Binh tưởng chừng đi vào quên lãng lại về ,sau khi Văn trả xong cái nợ bên Chiến thắng gọi là nợ máu với Nhân rừng 1 năm nơi rừng thiêng nước độc Cà Tót sống lết thết trở về kiếm sống nơi khu rừng đầy bom đạn còn sót lại sau Chiến tranh .

Cánh rừng nơi Suối Kiết đầy gỗ trắc do bom đạn cày xới bây giờ đã hồi sinh ,cỏ tranh mọc cao muốn đi phải đạp bừa lên mà đi Văn và thằng bạn nổi khổ trang bị một cây cưa hai đầu kéo và lương thực vào rừng tìm cây gỗ trắc đem về bán cho các trại mộc mỗi khúc được cưa 1m2 vác ra đường rầy gần cầu khi xe lửa đi ngang giảm tốc độ quăng đại lên chỗ nào trông đặng ai nấy chịu Văn và Hùng đã làm vài chuyến có ăn thì cả một Trung Đội lính cũ nhào vào rừng càn quét,nên phải đi sâu vào rừng mới có gỗ ai sợ cộp thì không dám mạo hiểm Văn và Hùng cựu lính Sư Đoàn 22 vì miếng ăn phải phá Sơn lâm

Chuyến xe lửa tốc hành từ Nha trang vào Sài Gòn,giảm tốc độ thì Văn và Hùng vác hai khúc gỗ trắc nặng chịch gác lên phía sau vắng người vì đây là toa đặc biệt có Công An đường sắt hai ông Ngụy ba chóp ba nhánh vừa leo lên thì hai tên bò vàng lôi đầu vào

-Địt mẹ ai cho chúng mày lên toa này ?

-Tụi tôi đi làm củi đâu có biết ,một cái bá súng đập vào lưng Văn luôn tiện tên bò vàng quát luôn thế bá ngang vào Hùng cả hai rúm người gục xuống

Thì có tiếng đàn bà

-Này Anh Công An làm gì đánh người như thế ?

Văn ngược mặt lên nhìn thì ngỡ ngàng cô gái Bắc Kỳ trước mặt là người nữ Y sĩ Tù Binh năm nào ?

Văn cúi gầm xuống không nhìn lên nhưng đã trễ

-Anh Văn là anh sao?

Cô Bắc kỳ đưa tay kéo Văn ngồi dậy nói trong nước mắt

-Trời ả sao ra nông nổi này Anh Văn em tưởng Anh đã đi rồi ;
 -Cô nhìn tinh với đám Ngụy này nhé tôi báo cáo với cấp trên nhé tên Công An lẻo nhéo
 -Câm mồm anh lại cô gái quát như tiếng cọp cái
 Cô Bắc kỳ gọi Văn và Hùng lên ghé ngồi đàng hoàng
 -Hai anh có sao không? không thể nói nhiều nơi này Anh Văn cho em địa chỉ em sẽ tìm gặp, thôi! hai anh ra nơi khác ngồi vì toa này dành riêng cho Cán bộ.
 Văn và Hùng lui nhanh về phía toa thường hai khúc gỗ trắc tụi Công An đẩy xuống đường mất dạng .
 -Mẹ xui tay trắng về đói meo mà mà quen con Bắc kỳ xinh này hồi nào?
 Văn kể lại câu chuyện người nữ Tù Binh năm xưa cho Hùng nghe
 -May nếu không có con này tao với mày như đờn .
 Văn không ngờ quả đất tròn, hẳn nói địa chỉ nhà mình nơi Nguyễn Thông gần ga Hòa Hưng để tìm cho cô gái Y sĩ năm xưa .
 Cả hai đói meo râu lét về đến nhà trời đã chiều ,Ba Văn thấy hai thằng mình mẩy đầy bùn vào nhà tay không چرا và gỗ cũng không có biết có chuyện
 -Sao về tay không vậy hai đứa ?
 -Bị Công An đường sắt đánh cho mấy bá súng ba oi thôi bỏ nghề tụi con tìm chuyện khác làm
 -Còn cơm ăn tạm với cá khô rồi tính, thời buổi Quý Vương con ơi kệ đi nhịn nhục cho qua ngày
 Con hẻm đường Nguyễn Thông bây giờ vắng hoe một nơi có tiếng là bán thuốc Tây tràn ngập trước năm 1975 bây giờ lấy thuốc đâu mà bán không đủ để bọn cướp đem về Bắc
 -Thôi chia tay Hùng nói tao về Ninh Hòa tìm trầm mà theo không ?
 Văn phân vân không muốn theo vì không dễ ăn
 -Mày về đi chắc tao lên Phước Tân làm rầy qua ngày ,nếu có gì vào cho tao hay
 -Hay mày chờ con Việt cộng tìm mày ?
 -Tao không quan tâm mình phận thua trận nó giúp mình không bị tụi Công An đánh bầm dập là may rồi
 Đưa thằng bạn nói khổ ra ga Hòa Hưng Văn đi bộ tà tà về thì có chiếc xe Honda và hai cô gái đi vào con hẻm nhà Văn như muốn tìm ai đó
 -Anh Văn ,tiếng Bắc Hà Nội vang lên khi cô gái ngồi phía sau nhận ra hẳn chiếc Honda dừng lại Văn mời hai cô vào nhà.
 Căn nhà rộng phòng khách chẳng còn gì ngoài bộ bàn ghế Tivi tủ lạnh bán hết. Ông già thì đi lên Phước Tân làm cỏ mía cho ông anh bà con. Văn tay chân vụng về nấu nước trà
 -Thôi tụi em không khát tóm tắt cho Anh nghe về em .
 -Ba em làm nơi Bệnh viện Vì Dân giờ là Bệnh viện Thống Nhất em đang làm việc tại đây .
 Sau khi em được trao trả Tù Binh nơi em về Bắc học tiếp.
 -Tôi vào Quân y viện tìm cô nhưng họ đem đi mất .
 -Dạ họ đưa em về Pleiku thăm vấn liên tiếp, rồi đưa vào Nam giam tại trại Tù Binh Biên Hòa em xin Hồi Chánh ,nhưng họ nói đã lên danh sách trao đổi Tù Binh người bảo lãnh đã bị từ chối.

-Em có tên trong danh sách yêu cầu của miền Bắc trừ trường hợp em gặp phải đoàn Liên hiệp 4 bên xin ở lại miền Nam ,em sợ rắc rối cho gia đình nên thôi không xin Hồi Chánh vì không gặp lại anh .

-Anh có muốn trở lại nghề y không?

-Ngành đường sắt đang cần Cán bộ Y tế cho các trạm xá .Cung Sài Gòn Mương Mán nếu Anh thích em xin cho Anh đừng bỏ nghề các Anh được đào tạo rất chuyên nghiệp .

-Cô để tôi suy nghĩ sẽ trả lời sau ,

Hai cô gái đứng lên Văn không màng hỏi thêm .

Văn không ngờ gặp lại người nữ Tù Binh đã làm mình rộn ràng con tim một thời nhưng bây giờ ...

Hắn lắc đầu không nghĩ thêm nữa

Xuống Phước Tân Văn lội bộ gần 6 cây số trên khúc đường lầy lội đất đỏ vào đến rẫy mía bờ hơi tai ,ra tìm ông già đang ngồi hút thuốc hời

-Ba má đi sao lâu về quá ?

-Ôi kệ bà về Phan Thiết với đi 6 mày chùng nào nhớ tao thì về còn không thì để bà đi luôn

-He he Ba có nhớ má không ?

-Vợ chồng mấy chục năm sao không nhớ mày,hai thằng Anh mày còn trong tù tao lo quá vợ con tụi nó nheo nhóc khổ ghê

Văn nghe nói lòng bỗng buồn chi lạ hắn đứng lên lấy cây rựa chặt một lóng mía đường nhai

-Con ở đây làm cỏ mía với ba, ông già nheo mắt nhìn vào khoảng không gặt đầu Ngôi nhà của Anh Lợi chủ rẫy mía có nhà máy làm đường ở Bình Triệu, chứa những con người lữ vận về đây kiếm cơm nằm trên một ngọn đồi đầy sỏi đá ,đôi bàn chân Văn rớm máu khi xách những thùng nước 20 lít để tưới mấy chục gốc Chuối lương tháng 20 chục đồng quy ra tiền VNCH khoảng 10 ngàn ,tạm sống được với cơm không độn với cá khô rau tự canh tác thỉnh thoảng bẫy được chuột hay chồn ,con nào vô phước vào bẫy là thịt hết kể cả rắn ,rãnh thì đào Hà thủ ô nấu uống thành ra có tên Văn Hà thủ dâm luôn, vì tác dụng kích thích tình dục rất công hiệu,đã vậy mà mấy con bé dân Sài Gòn có rẫy đối diện về đây cuối tuần phơi đùi phơi vú ngồn ngồn làm Văn trăn trở không ngủ được .

Ông già về lại Sài Gòn vì mía làm cỏ bón phân Urê đã xong,mình Văn ở lại trên mảnh đất này đào lỗ trồng chôm chôm, hắn sống như một Thiền sư với một Thảo am

Khi mưa thì dột nước khi nắng thì ánh sáng lùa vào, đêm trăng sáng Văn ra ngọn đồi ngồi khóc nhớ bạn bè và buồn cho phận mình phận nước non,đang khóc thì sau lưng có tiếng động

Văn giật mình quay lại thì cô gái Sài Gòn hàng xóm đang đứng phía sau hỏi

-Anh khóc ?

-Ừ buồn quá khóc cho vui sầu

-Anh nhớ vợ con ?

-Không anh chưa có gia đình nhớ bạn bè trong Quân đội đưa chết đưa tha phương

-Anh là lính ?

-Ừ

-Ba em cũng là lính chết rồi và anh em đang bị học tập cải tạo , chị Hoàng là vợ anh em đó

Văn chợt nhớ người thiếu phụ tên Hoàng với hai thằng con trai dễ thương, đang tăng tịu với ông cựu lính Hải Quân phía bên kia ngọn đồi vô tình Văn gặp cô ta mặc quần trái từ nhà ông Hải quân đi ra lúc trưa,

-À tôi biết chị đó còn cô sao đến đây ?

-Trời nóng quá em đi xuống suối một mình em sợ Anh đi với em nhé

-Sao không gọi Anh của em đi cùng ?

-Anh Be ngủ rồi

Văn đứng lên không thể từ chối lời mời gọi của giống cái khi mùa trăng đã đến Trăng treo lơ lửng trên nền trời trong xanh không một gợn mây rơi xuống dòng suối như một bức tranh Thủy mặc của Tàu tuyệt đẹp ,nhưng trời khá nóng cô gái đi xuống ghènh đá vọc nước xong đi ra giữa dòng để nguyên áo quần trùm mình xuống vùng nước trắng bạc làm dịu những bức rức nóng hổi của tuổi thanh xuân

-Anh tắm không? Xuống đây với em

Văn không dám phiêu lưu ,con bé này gia đình có người đang làm việc trong Công ty Điện lực Sài Gòn của Chế độ mới .

Hắn quay mặt khi con bé đi lên bộ đồ ngủ dán sát vào người như khóa thân làm hắn rậm rục lắc đầu đi vào nhà

-Em lạnh cô gái run rẩy ôm bờ ngực theo hắn sát nút

Thời gian như ngừng lại tiếng thờ dòn dập, thì có ánh đèn bin quét vào khung cửa sổ

Cô gái choàng tỉnh đi ra phía bếp khơi những đóm than hồng còn sót lại ,thì bà chị dâu đi vào

-Giờ này hai người con thức và sao cô ướt sũng như vậy?

-Dạ nóng quá em vừa mới tắm dưới suối lên lạnh tim lửa cho ấm

-He he có đàn ông bên cạnh sao không sưởi ấm nói xong bà rọi đèn bin vào mặt Văn nói

-Mặt ông này dê cụ không chịu được ,nói xong bà ngồi bên đũa em chòng nhìn Văn như muốn nói điều gì Văn vắn thêm ngọn đèn dầu cho sáng hắn làm thỉnh nhìn đồng hồ gần 11 giờ đêm

Hai người đàn bà đứng lên đi ra khỏi nhà bếp khi nghe tiếng người đàn ông đi tìm rồi mất hút trong đêm Văn ngã người xuống tắm ván gỗ thông chợt nhớ đến cô Bắc kỳ không biết còn tìm mình hay không?

Tiếng xe dừng trước nhà ông già Văn nhướng mắt nhìn cô gái vừa dựng xe sát góc nhà mình

-Cháu chào Bác

Ông già nhíu mày hỏi

-Cô tìm ai?

-Dạ cháu tìm Anh Văn

Ông già mời vào nhà xong hỏi

-Cô là gì của Văn ?

-Dạ cháu là bạn gái

-Trời sao tôi không nghe nó nói gì hết ?

Thiện Hoa cười xong kể hết câu chuyện của mình và Văn thì bà già đi chợ về nhìn cô gái ông già mới lên tiếng

-Bà nhìn gì kỳ vậy bạn gái thằng Văn bà làm nước hay gì đó đái cô này đi nói xong ông đi ra chợ gần Cổng bà xếp mua một ký thịt quay về làm cơm

-Cháu ở lại ăn cơm với gia đình thằng Văn đi làm rẫy mía trên Phước Tân

Bữa ăn vui vẻ cô Bắc kỳ huyền thuyên nhưng dấu kín chuyện gia đình mình chỉ nói mình làm ở Bệnh viện Thống Nhất vì sự kỳ thị Bắc Nam đã có sẵn trong lời nói và ánh mắt người Sài Gòn khi Hoa phát âm rặt tiếng Bắc

-Dạ Chú mình đi lên Phước Tân được không vì con cần gặp Anh Văn

-À được thôi để mẹ nó dẫn cháu đi bằng xe đò đi xe Honda nguy hiểm lắm cháu về mai đi sớm .

Văn cuốc vài nhát cuốc xong dùng xà beng đào sâu như một hố cá nhân đổ vôi xuống đem cây xoài ra bỏ xuống lấp đất tưới nước xong thì thì cũng 10 giờ ,bụng đói cào trái bắp khi sáng ăn vào đào xong cái hố thì biến mất, sức trai ăn nhiều ngủ nhiều làm việc nhanh gọn gàng chủ nhân rất hài lòng những cây chuối nhờ chăm sóc bấy giờ trái rất nhiều nhưng đem về Sài Gòn bọn Du kích đánh thuế ngay tại Trạm cầu Bình Triệu, nên phải ép khô mới đem về được

Vào nhà lục cơm nguội thì cạn nồi, gạo sắp cạn chủ chưa tiếp té, quãng cái cuốc chạy sang nhà những cô tiểu thư Sài Gòn để ăn chực họ rất hào phóng với Văn khi biết Văn là linh ngày xưa

-Vào đi cả nhà về Sài Gòn rồi chỉ mình tôi và hai thằng bé người thiếu phụ vợ Sĩ quan đi cải tạo chưa về nói

Văn lui ra không vào sợ dính bẫy tình như ông Hải Quân thì khổ

-Đàn ông gì mà nhát thềm muốn chết mà làm tàng ,bà thiếu phụ cảm râm khi Văn quay gót vừa về đầu ngõ thì thấy bà già mình với cô Bắc Kỳ xuất hiện dưới con dốc đầy sỏi đá

-Trời mẹ và cô này đi đâu vậy ?

-Thằng dờ hơi tao và bạn gái lên thăm mày, sao không phụ mang đồ cho người ta đứng đó lỏ mắt ếch nhìn sao?

-He he thành linh mẹ lên con ngạc nhiên thôi mà

Xách phụ giỏ đồ nặng chịch Văn hỏi cô bé và mẹ -Đi bộ xa quá, nặng không ?

-Mày dô duyên cả hơn 25 ký đồ ăn, may mà có người cho đi nhờ đến đầu đường chớ không tao xỉu luôn

Nhìn cô Bắc kỳ Văn nói.

-Cô theo mẹ tôi khổ quá ,

-Không sao vừa đi xuống dốc là gặp Anh em chỉ nóng thôi không ngờ miền Nam nóng quá

-Đạo này cô nói tiếng Sè gòn hay rồi đó

Đến nhà để mẹ và cô Bắc kỳ thoải mái nơi cái hồ nước mưa phía sau nhà với phòng tắm đơn giản, xong bày biện đồ ăn trên bộ ván

-Anh em có việc làm cho Anh tại trạm xá Mùng Mán công việc nhàn hạ chăm sóc sức khỏe công nhân viên đường sắt tại đó Anh điền đơn viết lý lịch em đem về nhé

Bữa ăn trưa xong mẹ đi nghỉ Văn dẫn Hoa ra bờ suối xả hai tựa lưng nhau nói về chuyện cũ lúc chiến tranh.

-Em biết các Anh không chấp nhận thua cuộc chiến vừa qua .

-Nhưng Chiến tranh đã kéo dài hai mươi mấy năm đủ rồi Anh thắng thua gì cũng đã mệt nhoài .

-Anh đâu nói gì ,những kẻ chiến thắng mà lỵ tụi Anh nhục quá

-À những người thiếu hiểu biết mà Anh quên đi, em yêu Anh là đủ nói xong Hoa choàng tay ôm chặt Văn như sợ mất

-Em cứ tưởng Anh đã đi Mỹ

-Đâu dễ vậy em, mỗi người một số phận ,phận hàng thần lơ láo, phận ly hương, phận tù đày chính trên Quê hương mình thì một nụ hôn khóa chặt vành môi không cho Văn nói tiếp hấn chơi với đáp trả lửa hừng hực cháy trong thân thể trên hai mươi của họ ,bà già vừa ra bờ suối thấy vậy trở lui đi lên làm bầm

-Cha tụi bây giữa trưa mà bú mồm chịu thua luôn đám trẻ bây giờ, phải chi Ba mày ngày xưa biết bú mồm cũng đỡ

Ga Mương Mán nằm cách ga Phan Thiết không xa khoảng 9 cây số ,có một Trạm xá nhỏ nằm cạnh đường xe lửa từ hồi Pháp để lại 6 giường bệnh với cô y tá tên Mai và ông Sáu Y tá già của Chế độ cũ lưu dụng đến tuổi hưu .Văn nhận bàn giao chẳng có gì tử thuốc vài lọ xuyên tâm liên và thuốc đau đầu ,kim chích và syringe cũ xưa vàng ó mấy cái ben và kéo gần rỉ sét với bộ đo Tăng xông bằng Thủy ngân hồi Vua Bảo Đại còn đá đé

-Ông là Sĩ quan trợ y chế độ cũ ?ông Y tá già hỏi

-Dạ chú có cần dạy thêm điều gì không chú về Sài Gòn hay chú ở đây ?

-Nhà tôi ở Hỏa xa cấp dưới kia nhưng chắc tụi nó lấy lại khổ quá tôi không biết xoay sở làm sao?

Ông Y tá già có hai cô con gái rất đẹp ,mặc quần mỹ a đen ngồi đưa đít tròn vo như trái xoài tượng Văn nhìn chảy nước miếng hai cô cũng biết hấn nhìn nên chu đít càng bạo ông Y Tá già cười hề hề nói .

-Mày địa kỹ quá hé giống tao hồi trẻ ,thôi chấm con nào tao gả cho .

Vừa nhận bàn giao xong thì tối Văn có bệnh nhân ngay một ông Công nhân đường sắt nhảy xe bị lọt xuống đường ray xe cán đứt tiện một cánh tay mà ông ta lếch từ cầu Sông Phan về Mương Mán 6 cây số mà không chết vì mất máu, ông đến trạm xá 12 giờ đêm dùng tay còn lại đập rầm rầm xong ngã xuống nằm bẹp Văn choàng dậy thắp cây đèn dầu nhìn xong chạy qua Hạt cầu đường nhờ người phụ

-Đưa ngay về nhà thương Phan Thiết huyết áp thấp quá lẹ lên Văn băng bó cột dây ta rô xong xe jury permon nhỏ chạy trên đường ray chở đi ngay Văn đi theo bàn giao cho phòng cấp cứu về lại Trạm xá cũng gần 4 giờ sáng cô y tá ngồi châu rìa chờ Văn về mới ngủ lại.

Công việc nhàm chán Văn muốn dù về Sài Gòn cuối tuần thì để cô y tá Mai đứ đờn với thằng bò Công nhân Cầu đường kế bên thay phiên nhau ,mỗi hai tuần lãnh lương ,có nhiều đêm con Y tá Mai này nó thay đồ ngay dưới chân giường của Văn tô hô không mảnh vải như gợi dục làm Văn chẳng ngủ được mẹ nó ác thiệt.

Những vụ nhảy xe lửa khi xe chưa dừng chết nhiều mạng trên cái ga Mương Mán này một bà già bị cán đôi chân nát vụn ,một ông Công nhân nhảy xuống cái ba lô kẹt vào cửa làm ông rớt ngay chính giữa đường rầy chết nát bét, làm Văn mất ngủ mấy đêm liền dù trong Chiến tranh Văn đã thấy những cảnh máu xương này nhưng ít ghê rợn hơn ông này người tình của bà thư ký bên Hạt cầu đường tên

Nga bà ra nhìn xác ông khóc ngất, có khi đêm Văn đi chơi về thấy bóng ma của ông trên khúc đường này như hơi sương, còn chiếc cầu xe lửa Mường Mán thì ma vô số, nhiều đêm ma Việt Minh đi từng đoàn đèn sáng trưng đứng nơi Trạm xá nhìn về nơi đó chừng 200 thước thấy họ hì hục đẩy Pháo qua cầu như một khúc phim quá khứ rồi biến mất Văn tưởng mình mộng du .

Hoa từ Sài Gòn ra thăm Văn nói.

-Anh gia đình em muốn gặp mặt Anh chuẩn bị tinh thần đi ông Ngụy, gặp Việt Cộng gộc đó Hoa vừa cười vừa nói nheo mắt nhìn hấn như khuyến khích .

-Em nói làm Anh run quá thôi đừng hù mất hứng hôn một cái rồi tính Hoa là người trong vòng tay Văn phía sau cánh cửa có đôi mắt lá râm nhìn trộm chửi thầm của cô Y tá Mai

Không ở lại đêm nơi Trạm xá Mường Mán . Văn và Hoa về Sài Gòn chuyển Tàu cuối cùng.

Đèn thành phố đã lên Sài Gòn sức sống như cạn kiệt vì bị cấm vận, hàng hóa khan hiếm nhưng vẫn thu hút dân chúng về đêm, các quán ăn nhậu Quốc doanh vẫn ồn ào, beer Liên xô beer Tàu tràn ngập

-Em thích Sài Gòn về đêm nó sống động như một Thanh niên còn Hà Nội như một người Trung niên chững chạc từ tốn .

Ôm nhẹ Hoa Văn cảm ơn sự nhận xét đúng của nàng cả hai tìm một nơi trong góc của Rex ngồi uống nước nhìn người qua lại

-Anh hồi còn Mỹ chắc nơi này đông lắm phải không?

-Anh chỉ đi ngang không vào vì túi tiền của mình ít lắm, chỉ đi mấy phòng trà nhỏ đầu hót với bạn bè

-Em nghĩ đi Mỹ tiêu cả trăm tỷ dollars cho sự hiện diện của họ lúc cao điểm từ năm 1965 đến năm 1973.Họ làm băng hoại xã hội Miền Nam .

-Người nào giàu thì giàu thêm riêng lính thì khỏi nói,khổ thật nhưng có Tự Do không như bây giờ

-Anh lại khơi lại vết thương thôi Anh đưa em về ngày mai Anh đến nhà đúng giờ nhé địa chỉ đây

Bắt xích lô chở Hoa về Văn lội bộ từ Quận 1 về Quận 3 vào nhà ông bà già đã ngủ mở đèn xem địa chỉ Đường Phạm ngũ Lão Quận 1 Thì ra tụi Cán bộ nự trị trong những căn nhà của các ông lớn ngày xưa .

Ngôi biệt thự xây từ thời Pháp đẹp cổ kính , có chuông điện Văn đâm ra ngại cứ sợ rớt không bấm thì một người đàn ông đi ra

-Anh tìm ai thế ? Giọng Bắc rặt

-Dạ cháu tìm nhà cô bạn tên Hoa

Thì Hoa chạy ra -Bố ơi Anh Văn mà con nói ấy

-Thì ra là anh vào đi vào đi ,ông nói như ra lệnh .

Căn nhà đồ đạc sang trọng ghé cắm lai bóng loáng đàn Dương cầm nơi phòng khách hình già Hồ ngồi trên bàn thờ trang trọng thì ra Cộng sản họ biết thưởng thức chứ phải không?

-Công việc Anh làm nơi đó được không?

-Dạ có việc làm là quý rồi thưa Chú cháu không chọn lựa .

Ông già không đá động gì đến gốc Sĩ quan Ngụy của Văn .

-Anh có muốn đi học thêm Chuyên tu để lấy bằng Y sĩ không?

-Dạ Chú có biết rành về hệ thống Giáo dục Y khoa của miền Nam không ? Y sĩ và Bác sĩ đào tạo giống nhau trong Quân đội thì gọi Y Sĩ nếu bị trưng tập Văn nhắc khéo ông Bắc kỳ .

-Chúng tôi biết Anh khỏi nhắc tôi làm ở Bệnh viện Thống Nhất Bệnh viện của vợ Thiệu đấy .

À thì ra cô Bắc kỳ này lý lịch cũng có thớ ba là đương kiêm Trưởng khoa nội ở Bệnh viện Thống Nhất mình lọt vào ổ kiến lửa thôi tìm đường rút Văn nghĩ thầm. Sau vài phút nói chuyện Văn đứng lên từ giả, Hoa đưa ra tận cổng không dám thân mật khi trên lầu có ánh mắt người phụ nữ nhìn xuống .

Coi như xong một cuộc tình, về lại nhà Văn trốn luôn không ra lại Mương Mán hẳn đi về Ninh Hòa tìm Hùng, theo nghề biển tìm cách vượt biên

Văn biết thân phận của bên Chiến bại ,cắt đứt một mối tình tưởng chừng như chuyện trong giấc mơ nhưng nó lại xảy ra trong đời hẳn .

Cô nữ Tù binh bác sĩ tên Hoa năm xưa nhiều lần đến nhà tìm,nhưng không gặp Cô lên Phước Tân ra bờ suối ngồi nhớ Văn rồi khóc, nàng nhìn dòng suối nhỏ đầy kỷ niệm ,cây Sung già vẫn còn đó nhưng bóng Văn biệt tăm .

Nàng nhớ Văn và đôi môi và vòng tay nồng ấm ,thoáng chốc đã bay xa ,Hoa nghe đâu đây một bản nhạc Vàng của miền Nam mà thích nghe

-Nước mắt ấy đã lau khô rồi ,Đôi môi ấy đã phai nhạt rồi ...

Văn vượt biên năm 1978 định cư tại Úc , đến năm 1979 có thư của bộ di trú Úc gửi đến nhà nói vợ là Lê thị Thiện Hoa đã đến Bi Đông Mã Lai cần làm bảo lãnh,

-Trời! chạy trời không khỏi nắng lúc này Úc đang thiếu bóng đàn bà Việt Nam mà mình đâu có khai là có vợ bên đảo với Cao ủy tị nạn đâu ,bà Bắc kỳ này ghê thiệt nhưng rồi Văn nhớ vòng tay nhớ nụ hôn bên bờ suối của bà Bắc kỳ hẳn lò mò đi làm đơn bảo lãnh

Hắn chống chế -Thôi bảo lãnh làm phước .

Rồi một ngày đẹp trời Văn cũng xin nghỉ làm lên Phi trường đón vợ

Bên trong cánh cửa cô nữ Tù Binh Bắc kỳ năm nào xuất hiện nàng hơi ngăm đen mùi trại Tị nạn nhưng khỏe mạnh .

Văn hỏi- Làm sao em có địa chỉ của Anh rồi khai ầu với Cao Ủy Tị nạn, lỡ Anh có vợ rồi sao?

-Mẹ của Anh thương em bà cho em địa chỉ còn BỐ Anh thì chỉ nói .

-Thôi có duyên thì gặp ,cho nên em đi tìm,nếu anh có vợ thì em đi nơi khác vậy thôi ;

-Em vượt biên họ để yên cho gia đình em sao?

-Con Cán bộ dạt vòm Ngoại nhiều lắm sang Hồng Kông cả làng luôn ,em đi diện bán chính thức an toàn với bạn em nó đi Pháp rồi Hoa nhìn Văn nói tiếp

-Anh không bảo lãnh ,em đi Pháp lấy chồng Tây luôn .

-kệ em thích thì cứ làm ,chiếc xe vào Freeway cả hai làm thình mỗi người một ý nghĩ riêng tư Văn mừng cho cuộc hội ngộ khá lạ mà hẳn không bao giờ nghĩ đến cô Bắc kỳ này liều thật .

Về đến căn flat nhỏ ở Richmond chỉ thả bộ vài bước chân là gặp phố Việt

Văn chẳng nấu nướng nên nhà trống trơn không nồi chén không máy giặt ,tủ lạnh bà Bắc kỳ than trời khi thấy căn Plat trống trơn của ông Ngụy độc thân .

Văn nói -Anh độc thân đưng đâu ăn đó ,chỉ cần chỗ ngủ tươm tất là được rồi .em đi tắm rồi tính, cần Anh tắm cho em không?

-Không! Anh dề lắ ,nói thật đi từ lúc trón em ra đi Anh đã có mấy cuộc tình ?

-Đâu có ,đàn bà Việt bên này hiếm lắm em ơi ;thôi em tắm đi gội bỏ lớp muối biển bên trại Tị nạn

Văn đoi hơi đàn bà đã lâu hấn nhào vào tắm luôn,mở cuộc Hành quân trên vùng đất tường chừng quên lãng ,nước từ vòi sen như cơn mưa nặng hạt rơi xuống hai mái đầu xanh với tiếng cười của cô nữ Tù Binh năm xưa.

Con đường Victoria đầy hàng quán Việt một khu phố đi năm phút trở về chốn cũ như Pleiku ,trời thắm lạnh có mưa bay nhẹ vì đã vào đầu mùa Đông trời xám xịt đầy mây

Hoa không chuẩn bị áo len nàng co ro ôm chặt lấy Văn

-Vào Kmart Anh mua áo lạnh cho em

Cô Bắc kỳ đôi mắt nhìn xa xăm rồi nói

-Không ngờ Anh và em lặn đạn rồi cũng gặp nhau trên vùng đất lạ

Cả hai ngò nơi cái quán ăn tên Vào Đồi .Hoa chưa cầm đũa Văn nói

-Ăn đi em thời gian còn dài của kiếp ly hương mình nói chuyện không bao giờ hết

Bên ngoài trời đã quang đặng vài tia nắng và vòng cầu ngũ sắc vắt ngang Thành Phố một ngày có bốn mùa Melbourne

-Em thích đi một đoạn của con đường dưới mưa Đông ,Văn chọn cho Hoa một chiếc áo chống gió rất vừa vặn cả hai hạnh phúc bên nhau dưới hàng cây Phong già trụi lá

-Bên Bi Đông nhiều ông lính Ngụy dề em ,họ thiếu phụ nữ nên dề nham nhở lắm có khi họ rình rập lúc phụ nữ tắm về đêm

-Thông cảm đi em đàn ông mà ,nếu là anh, anh cũng dề em vì em xinh quá ,Cô Bắc sĩ của tôi ơi .Cô trói tôi suốt đời .

Hoa hài lòng với câu nịnh đầm của Văn ,lính miền Nam có khác ,ông nào cũng dề mồm ăn nói Văn hoa khó cưỡng lại được ./.

Phan Nhật Bắc Melbourne 2022

Kính mời đọc thêm những truyện khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/PhanNhatBac.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9000 TÁC PHẨM